

POSTANOWIENIE

31 października 2025 r.

Sąd Najwyższy w Izbie Cywilnej w składzie:

SSN Roman Trzaskowski

na posiedzeniu niejawnym 31 października 2025 r. w Warszawie

w sprawie z powództwa G.G.

przeciwko Towarzystwu Ubezpieczeń spółce akcyjnej w W.

o zapłatę,

na skutek skargi kasacyjnej G.G.

od wyroku Sądu Okręgowego w Jeleniej Górze

z 25 kwietnia 2024 r., II Ca 166/24,

1. odmawia przyjęcia skargi kasacyjnej do rozpoznania;

2. zasądza od powoda na rzecz pozwanego, tytułem zwrotu kosztów postępowania kasacyjnego, kwotę 2 700 (dwa tysiące siedemset) zł z odsetkami w wysokości odsetek ustawowych za opóźnienie w spełnieniu świadczenia pieniężnego za czas po upływie tygodnia od dnia doręczenia powodowi niniejszego orzeczenia do dnia zapłaty.

UZASADNIENIE

Wyrokiem z 25 kwietnia 2024 r. Sąd Okręgowy w Jeleniej Górze, na skutek apelacji pozwanego od wyroku Sądu Rejonowego w Zgorzelcu z 23 stycznia 2024 r. zasądzającego na rzecz powoda kwotę 52.200 zł z ustawowymi odsetkami za opóźnienie od 8 maja 2021 r. do dnia zapłaty, zmienił zaskarżony wyrok i powództwo oddalił.

W skardze kasacyjnej, w uzasadnieniu wniosku o jej przyjęcie do rozpoznania, powód wskazał przyczynę kasacyjną określoną w art. 398⁹ § 1 pkt 4 k.p.c.

Sąd Najwyższy zważył, co następuje:

Z art. 398¹ § 1 k.p.c. wynika, że skarga kasacyjna przysługuje co do zasady od prawomocnych orzeczeń sądów drugiej instancji, a więc orzeczeń wieńczących dwuinstancyjne postępowanie sądowe, w którym sądy obu instancji dysponują pełną kognicją w zakresie faktów i dowodów. Jednakże zgodnie z art. 398⁹ § 1 k.p.c. Sąd Najwyższy przyjmuje skargę kasacyjną do rozpoznania tylko wtedy, gdy w sprawie występuje istotne zagadnienie prawne, istnieje potrzeba wykładni przepisów prawnych budzących poważne wątpliwości lub wywołujących rozbieżności w orzecznictwie sądów, zachodzi nieważność postępowania lub skarga kasacyjna jest oczywiście uzasadniona. W zamyśle ustawodawcy skarga kasacyjna stanowi zatem nadzwyczajny środek zaskarżenia, którego rozpoznanie przez Sąd Najwyższy musi być uzasadnione względami o szczególnej doniosłości, wykraczającymi poza indywidualny interes skarżącego, a mającymi swoje źródło w interesie publicznym, w szczególności przez zapewnienie jednolitej wykładni i stosowania prawa. Wyłącznie podstawą oceny pod kątem przyjęcia skargi kasacyjnej do rozpoznania są wskazane w niej przyczyny kasacyjne wraz z uzasadnieniem (art. 398⁴ § 2 k.p.c.).

Zgodnie z utrwalonym stanowiskiem Sądu Najwyższego, skarga kasacyjna jest oczywiście uzasadniona w rozumieniu art. 398⁹ § 1 pkt 4 k.p.c., jeżeli zachodzi niewątpliwa, widoczna na pierwszy rzut oka, tj. bez konieczności głębszej analizy, sprzeczność orzeczenia z przepisami prawa nie podlegającymi różnej wykładni (zob. np. postanowienie Sądu Najwyższego z 24 sierpnia 2016 r., II CSK 94/16, niepubl.) i w wyniku takiego naruszenia prawa zapadło w drugiej instancji orzeczenie oczywiście wadliwe. O przyjęciu skargi kasacyjnej do rozpoznania nie decyduje samo oczywiste naruszenie konkretnego przepisu prawa materialnego lub procesowego przez sąd, który wydał zaskarżone orzeczenie, lecz sytuacja, w której naruszenie to spowodowało wydanie oczywiście nieprawidłowego orzeczenia (zob. np. postanowienia Sądu Najwyższego z 15 października 2015 r., III CSK 198/15,

niepubl.; z 13 kwietnia 2016 r., V CSK 622/15, niepubl.; z 2 czerwca 2016 r., III CSK 113/16, niepubl.; z 27 października 2016 r., III CSK 217/16, niepubl.; z 29 września 2017 r., V CSK 162/17, niepubl.; z 7 marca 2018 r., I CSK 664/17, niepubl.; z 18 kwietnia 2018 r., II CSK 726/17, niepubl.; z 5 października 2018 r., V CSK 168/18, niepubl.).

Skarżący nie wykazał, by zaskarżony wyrok był dotknięty tego rodzaju nieprawidłowościami. W uzasadnieniu wniosku o przyjęcie skargi kasacyjnej do rozpoznania argumentował, że Sąd drugiej instancji dopuścił się rażącego naruszenia przepisów postępowania, tj. art. 382 w związku z art. 233 k.p.c., art. 387 § 2¹ pkt 1 i 2 k.p.c., a w konsekwencji także art. 169 § 2 k.c. Zdaniem powoda powyższe potwierdza już sama objętość uzasadnienia zaskarżonego wyroku, które ogranicza się do dwóch stron. Z uzasadnienia tego wynika, że Sąd II instancji pominął dowody, na których oparł się Sąd I instancji uwzględniający w większej części powództwo, tj. umowę sprzedaży pojazdu, decyzję z 11 kwietnia 2018 r., dowód wpłaty, kopię dowodu rejestracyjnego pojazdu, kartę informacyjną pojazdu, decyzję z 8 maja 2018 r., decyzję z 11 kwietnia 2018 r., wniosek o rejestrację pojazdu wraz z załącznikami, co doprowadziło do wyrokowania przez Sąd II instancji nie na podstawie całości materiału dowodowego zebranego w postępowaniu przed Sądem I instancji i w postępowaniu apelacyjnym, jak tego wymaga art. 382 k.p.c., a na podstawie jedynie dowodu przeprowadzonego przez Sąd I instancji w postaci przesłuchania powoda oraz dowolnego uznania sędziowskiego, co skutkowało dokonaniem rażąco wadliwej i niepełnej oceny dowodów zgromadzonych w sprawie. Skarżący podniósł również, że uzasadnienie wyroku uniemożliwia dokonanie jego kontroli kasacyjnej wyroku, Sąd Okręgowy dokonał własnej oceny materiału dowodowego, a w konsekwencji poczynił odmienne niż Sąd I instancji ustalenia faktyczne, czemu nie dał wyrazu w uzasadnieniu wyroku; nie wskazał faktów, które uznał za udowodnione, nie podał dowodów, na których się oparł i przyczyn, dla których innym dowodom odmówił wiarygodności i mocy dowodowej, a także zaniechał podania i wyjaśnienia podstawy prawnej wyroku oraz zaniechał dokonania oceny zarzutów apelacyjnych pozwanego.

W orzecznictwie Sądu Najwyższego nie budzi wątpliwości, że uchybienia w zakresie konstrukcji uzasadnienia sądu drugiej instancji mogą stanowić skuteczną podstawę kasacyjną tylko wyjątkowo, gdy wady uzasadnienia uniemożliwiają dokonanie kontroli kasacyjnej ze względu na jego sporządzenie w sposób nie pozwalający na zorientowanie się w przyczynach natury faktycznej i prawnej, które legły u podstaw rozstrzygnięcia (zob. np. wyrok Sądu Najwyższego z 21 listopada 2023 r., II CSKP 249/23, niepubl; postanowienie Sądu Najwyższego z 24 stycznia 2019 r., II CSK 755/17, niepubl.). Uzasadnienie zaskarżonego wyroku nie jest dotknięte tego rodzaju wadami.

Ujawnione w uzasadnieniu zaskarżonego wyroku motywy nie usprawiedliwiają również wniosku o pominięcie przez Sąd Okręgowy wskazanych przez skarżącego dowodów. W zakresie oceny pozostawania powoda w dobrej wierze za rozstrzygające o tej ocenie Sąd Okręgowy uznał natomiast okoliczności współwystępujące z chwilą objęcia pojazdu w posiadanie, tj. brak sprawdzenia tożsamości sprzedającego, zweryfikowania czy był on uprawniony do działania w imieniu ujawnionej w dowodzie rejestracyjnym pojazdu spółki oraz sprawdzenia pojazdu po numerze VIN. Argumentacja wniosku o przyjęcie skargi kasacyjnej do rozpoznania nie pozwala w konsekwencji podzielić twierdzenia skarżącego o oczywistym naruszeniu art. 382 k.p.c. Zważywszy przewidziany w art. 398³ § 3 k.p.c. zakaz oparcia skargi kasacyjnej na zarzutach dotyczących błędów w ustaleniach faktycznych lub ocenie dowodów, jej przyjęcia nie może też uzasadniać naruszenie art. 233 § 1 k.p.c., którego skarżący upatrywał w dokonaniu wadliwej i niepełnej ocenie dowodów zgromadzonych w sprawie.

Z tych względów, na podstawie art. 398⁹ § 2 k.p.c., Sąd Najwyższy orzekł, jak w sentencji.

(K.L.)

[r.g.]

